

.....

.....

.....

W złożonym wniosku, Wnioskodawca w sposób wyczerpujący przedstawił stan faktyczny, z którego wynika, iż „*jest właścicielem nieruchomości przy o numerach ksiąg wieczystych prowadzonej przez*” zaznaczając, że „*nieruchomość stanowi budynek klatki schodowej dla nieruchomości zabudowanej budynkiem biurowym (..... o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego)*”. Spółka wskazuje, iż „*na terenie budynku będącego klatką schodową znajdują się m. in. dwa miejsca spoczynkowe – jedno przy wejściu do budynku o pow. 18m², gdzie znajduje się punkt wydawania kluczy dla najemców oraz tablica informacyjna o najemcach obiektu, a drugi – na parterze, stanowi tzw. wykusz – przeszkloną powierzchnię 9m² będąca ozdobą klatki schodowej*”.

W złożonym uzupełnieniu do wniosku wykazała własne stanowisko w sprawie stwierdzając, iż „*powierzchnia wejścia na poziomie przyziemia, jak i wykuszu na poziomie wysokiego parteru są powierzchniami budynku ... będącego zgodnie z projektem architektonicznym klatką schodową dla istniejącego budynku biurowego ..., stąd w naszym rozumieniu nie stanowią powierzchni do opodatkowania*”. Ponadto, Wnioskodawca powołał się na Interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego wydaną dnia 11.10.2011r. przez Prezidenta Miasta Wrocław (znak: WPO-KP.3100.6.2011), w której zaznaczono, że: „*powierzchnie spoczynków piętrowych potocznie zwanych podestami i powierzchnie spoczynków międzypiętrowych, usytuowanych między biegami schodów, nie wlicza się do powierzchni użytkowej budynku, w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, gdyż stanowią one powierzchnie klatki schodowej*”.

Tutejszy Organ po dokonanej analizie wniosku, uzupełnionego pismem z dnia ustalił, iż spełniła wszystkie wymogi formalne.

Mając zatem na względzie przedstawiony stan faktyczny oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, podstawową kwestią, w ocenie tutejszego Organu, było przeanalizowanie przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości obejmujących problematykę zawartą we wniosku, zatem analizie poddano zapisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budynki lub ich części, natomiast w myśl art. 4 ust. 1 pkt 2 powołanej ustawy podstawę opodatkowania dla budynków lub ich części stanowi powierzchnia użytkowa.

Ustawodawca w art. 1a ust. 1 pkt 5 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych definiuje z kolei pojęcie powierzchni użytkowej budynku lub jego części wskazując, iż jest to powierzchnia mierzona po wewnętrznej długości ścian na wszystkich kondygnacjach, z wyjątkiem powierzchni klatek schodowych oraz szybów dźwigowych, a za kondygnację uważa się również garaże podziemne, piwnice, sutereny i poddasza użytkowe. Z powyższej definicji wynika zatem, że powierzchnia klatek schodowych i szybów dźwigowych nie jest brana pod uwagę przy obliczaniu powierzchni użytkowej budynku. Na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych ustawodawca nie zdefiniował natomiast pojęcia klatki schodowej, nie odsyłając także w celu ustalenia znaczenia tego terminu do innego aktu prawnego rangi ustawowej albo wykonawczej.

Zgodnie z orzecznictwem sądowym, w tym między innymi wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 2014r. (znak: II FSK 1715/12) o ile przepisy prawa podatkowego nie zawierają stosownego odniesienia do Prawa budowlanego, a tym bardziej do aktów wykonawczych do niego, odwołanie się do tej ustawy jest niezasadne. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 lipca 2010r. (znak: II FSK 557/09) wskazał wprost, że obowiązkiem jest odwołanie się do wykładni językowej, a więc skorzystanie z reguł znaczeniowych języka potocznego. Zatem, w przypadku braku definicji legalnej i niemożliwości posłużenia się językiem prawniczym, należy odwołać się do reguł języka powszechnego. Ponadto, w wyroku z dnia 24 września 2008r. (znak: I SA/Sz 209/08) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie wskazuje, iż organ winien przyjąć definicję językowa zawartą w słownikach i encyklopediach wydanych przez stosowne instytucje.

Zatem przy wykładni znaczenia sformułowania „*klatka schodowa*”, użytego w art. 1a ust. 1 pkt 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, zgodnie z dominującą praktyką orzecznictwa sądów administracyjnych należy odwołać się do reguł znaczeniowych języka polskiego i sięgnąć do definicji słownikowych.

Stąd, zdaniem tutejszego Organu, konieczne jest sięgnięcie do definicji słownikowej tego pojęcia. Według Słownika Języka Polskiego PWN (<http://sjp.pwn.pl>) „*klatka schodowa*” to „*wydzielona część budynku, w której znajdują się schody*”. Powyższy zapis wyraźnie wskazuje, iż za klatkę schodową może być uznany wyłącznie element budynku, w którym znajdują się schody. W złożonym wniosku Spółka posługuje się również słowem „*wykusz*” - w tym samym słowniku zdefiniowanym jako „*forma architektoniczna, której zadaniem było poszerzenie przylegającego wnętrza (...)*”. Posiłkując się jednocześnie zapisem w Encyklopedii PWN (<http://encyklopedia.pwn.pl>) odnośnie definicji schodów wskazać należy, iż pojawia się tam pojęcie „*spocznika*”, gdyż schody rozumiane są jako „*budowlana konstrukcja umożliwiająca komunikację pieszą między różnymi poziomami, złożona z zestawów stopni, spoczników (podestów) i poręczy*”. W konsekwencji zatem uznać należy, że spoczniki stanowią integralną część klatki schodowej.

Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, że jedną z podstawowych zasad prawa podatkowego jest zasada sprawiedliwości podatkowej, a wielokrotnie w orzecznictwie sądowym podnoszony jest pogląd, iż wszelkie uregulowania normatywne dotyczące ulg, zwolnień oraz wszelkich regulacji zmniejszających wysokość należnego podatku należy interpretować ściśle. Wszelkie przywileje podatkowe są naruszeniem zasad sprawiedliwości podatkowej co zaznaczone zostało między innymi w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 listopada 1993r. (znak: SA/Po 1811/93), z dnia 7 października 2009r. (znak: II FSK 737/08) oraz z dnia 16 marca 2010r. (znak: I FSK 407/09).

Tutejszy organ podatkowy, odnosząc się do powyższego, stwierdza zatem, iż wolą ustawodawcy, określoną w art. 1a ust. 1 pkt 5 powołanej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, było wyłączenie z opodatkowania tylko i wyłącznie powierzchni „klatek schodowych” oraz „szybów dźwigowych”, a definicja językowa „klatki schodowej” wskazuje, iż spoczniki stanowią integralną jej część.

Reasumując, uznać należy, iż wyłącznie o ile wskazane przez miejsca spoczynkowe, w tym jedno przy wejściu do budynku o pow. 18m², a drugie na parterze o pow. 9m², stanowią spoczniki wchodzące w konstrukcję klatki schodowej, przedmiotowych powierzchni nie wlicza się do powierzchni użytkowej budynku zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 5 ww. ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Niniejsza interpretacja została wydana w oparciu o stan faktyczny przedstawiony przez z siedzibą w, a co za tym idzie przedmiotowe postępowanie interpretacyjne ograniczono wyłącznie do udzielenia pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w stanie faktycznym podanym przez Stronę we wniosku. Związanie organu interpretacją dotyczy jedynie dokonanej wykładni przepisu podatkowego wyłącznie w kontekście stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Nie oznacza to, iż w przypadku dokonania w toku postępowania podatkowego innych ustaleń, Organ będzie musiał zająć stanowisko zbieżne z dokonaną wcześniej interpretacją.

Biorąc pod uwagę powyższe, tutejszy Organ postanawia jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Od niniejszej interpretacji przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Katowice, po uprzednim wezwaniu na piśmie Prezydenta Miasta Katowice- w terminie czternastu dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu niniejszej interpretacji - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – j.t. Dz. U. z 2012r., poz. 270 z późn. zm.).

Skargę do WSA wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Do wiadomości:

- Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Katowicach,
ul. Paderewskiego 32b, 40-282 Katowice
- a/a